

Arrest

nr. 55 207 van 28 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger. Begin juni 2010 heeft u samen met uw broer (A. H.) (O.V. X) uw land van herkomst verlaten. Op 18 juni 2010 heeft u samen met uw broer en vader in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de vluchtmotieven die door uw vader (S. H.) (O.V. X) werden aangehaald. Uw moeder (R. A.) (O.V. X) had reeds in november 2006 asiel aangevraagd in België.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag grotendeels op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader (S. H.) (O.V. X). In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing van weigering

tot toekenning van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De vaststellingen die hiertoe hebben geleid werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing van uw vader:

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p.2-5) dat u Armenië heeft verlaten enerzijds omdat u problemen kreeg nadat uw vrouw de Azerische vrouw van (R.) had geholpen, en anderzijds omdat u sympathisant bent van Ter-Petrosyan en heeft deelgenomen aan de oppositiebetogingen na de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008.

Wat betreft de problemen die u kreeg omwille van de hulp die uw vrouw (R. A.) (O.V. 6.000.166) had geboden aan (T.), de Azerische vrouw van (R.), dienen de volgende vaststellingen te worden gemaakt.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw vrouw omwille van de problemen die ze kende met (R.) op 14 november 2006 een asielaanvraag indiende in België. De door u nieuw aangebrachte elementen met betrekking tot de problemen die u en uw familie ondervonden met (R.), vloeien voort uit de reeds door uw vrouw aangehaalde problemen in het kader van haar asielaanvraag. De vaststelling dat er in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw door het Commissariaat-generaal op 26/01/2007 een negatieve beslissing werd genomen onder meer omdat zij met betrekking tot essentiële elementen van haar asielrelaas incoherente en onsamenhangende verklaringen aflegde, houdt reeds een ernstige negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van uw relaas waardoor uw verklaringen niet zo maar voor waar kunnen worden aangenomen.

Dit wordt verder bevestigd door de volgende vaststellingen.

Zo moet worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs heeft dat u in Armenië dergelijke problemen kende. Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij overtuigingsstukken aanbrengt dat hij in zijn land inderdaad problemen heeft gekend. Van al uw beweringen omtrent ernstige feiten zoals de steekpartij in 2007 waarbij uw zoon gewond raakte en gehospitaliseerd diende te worden en het incident in 2010 toen uw vader werd geduwd, ten val kwam en kort nadien overleed aan zijn verwondingen, kan u geen enkel bewijsstuk voorleggen. Uw motivering (CGVS p. 7) dat u niet wist dat dit nodig was, is ontoereikend. U moet immers aantonen dat uw aanvraag tot bescherming gerechtvaardigd is en daarom in de mate van het mogelijke stavingstukken aanbrengen. Bovendien heeft het Commissariaat-generaal tot op heden evenmin bijkomende stavingstukken ontvangen. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl dit redelijkerwijze mag worden verwacht, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas ernstig aan. Eveneens kan van een asielzoeker verwacht worden dat hij alle mogelijke stappen onderneemt om bijkomende bewijzen te bekomen. Gevraagd naar een stand van zaken verklaart u (CGVS p. 2) dat u vanuit België contact heeft gehad met uw tante in Armenië maar dat u niet heeft geïnformeerd naar uw problemen omdat het voor u belangrijker was om te weten hij zij het stelde. Dit kan bezwaarlijk als verklaring volstaan. Het manifest gebrek aan interesse dat u vertoont in de nasleep van de door u ingeroepen feiten, relativeert niet alleen op ernstige wijze de door u ingeroepen vrees, maar brengt eveneens de geloofwaardigheid ervan in het gedrang.

Verder dienen er met betrekking tot het incident in 2007 toen uw oudste zoon (A.) met een mes werd neergestoken tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw kinderen te worden vastgesteld. Zo verklaart uw dochter (S.) (CGVS (S.) p. 2) dat zij haar broer zo'n 2 à 3 maal kwam bezoeken toen hij tien dagen in het hospitaal lag en dat zij toen met hem sprak. (A.) stelt echter (CGVS (A.) p. 2) dat toen enkel zijn vader hem kwam bezoeken en ontkent dat zijn zus toen is langsgekomen. Na confrontatie kon (S.) hiervoor geen verklaring bieden (CGVS (S.) p.2). Voorts verklaart Sona (CGVS (S.) p. 2) dat (A.) na de steekpartij samen met uw vader in de wagen van de buurman vervoerd werd naar het hospitaal. (A.) stelt echter (CGVS (A.) p. 2) dat uw vader toen niet mee was in die wagen. In tegenstelling tot uw kinderen, die beweerden dat (A.) met de wagen van de buurman naar het ziekenhuis werd gebracht, verklaarde u bovendien (CGVS, p.4) dat hij daar met een ambulance naartoe werd gebracht.

Verder werd met betrekking tot de problemen die uw vrouw had gekend in Armenië nog een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw vrouw. Zij verklaart (CGVS vrouw p. 3 & 5 & 13) dat de man van haar vriendin (I.) in 2006 klacht heeft ingediend bij een hoge instantie naar aanleiding van de aanval op haar en het overlijden van haar vader. U stelt daarentegen (CGVS p. 3) dat niemand toen, noch familie, noch kennissen, een poging heeft ondernomen om bescherming te verkrijgen.

Deze tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas – met name de problemen die uw vrouw heeft gekend in Armenië en de steekpartij waar uw zoon het slachtoffer van was – en ondermijnen zodoende in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan.

Wat betreft de tweede door u aangehaalde vervolgingsgrond verklaart u (CGVS p. 4-5) dat u als sympathisant van Ter-Petrosyan na de presidentsverkiezingen opposanten vervoerde naar

de betogingen in Erevan; dat u tussen 21/02 en 1/03 soms bleef overnachten met de opposanten op het Operaplein; en dat u op 1/03 aanwezig was bij de protestacties voor het gemeentehuis en de Franse en Italiaanse ambassades. Op 3 of 4 maart 2008 werd u thuis opgepakt door de politie en drie dagen vastgehouden en mishandeld op het politiekantoor. Na uw vrijlating werd u bedreigd door handlangers van president Sargsyan waarna u besloot Armenië te verlaten.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulentier dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zelfs indien u daadwerkelijk de problemen die u inroept (aanhouding en mishandeling door de politie in de nasleep van uw betrokkenheid bij de politieke gebeurtenissen van 2008 en omdat u sympathisant bent van Ter-Petrosyan; bedreigingen door aanhangers van president Sargsyan), hebt meegemaakt, zijn er goede redenen voorhanden om te stellen dat u actueel, ingeval van terugkeer naar Armenië, niet het onderwerp zal uitmaken van vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève. Bovendien reikt u geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan waaruit kan blijken dat u niet naar uw land van herkomst zou kunnen terugkeren. De documenten die u voorlegt (geboorteakte, huwelijksakte, rijbewijs, en militair boekje), spreken de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet tegen. Ze bevatten immers enkel persoonsgegevens en hebben geen verband met uw problemen.

Wat de problemen betreft die u tengevolge van uw politieke activiteiten zou ondervonden hebben, dient ook te worden opgemerkt dat er op basis van uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan uw politiek engagement en bijgevolg logischerwijze ook niet aan de problemen die u naar aanleiding hiervan zou ondervonden hebben. Uw verklaringen over de gebeurtenissen in Erevan in de periode van 21/02/2008 tot 01/03/2008 vallen immers niet te rijmen met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt.

Zo verklaart u (CGVS p. 5) dat er tussen 21/02 en 1/03 op het Operaplein incidenten plaatsvonden, dat de politie toen drugs en wapens plaatsten, en dat de autoriteiten de betogers van het plein hebben weggejaagd. U stelt dat dit tussen 21/02 en 1/03 verschillende keren is gebeurd. Uit de bovenvermelde informatie blijkt echter dat er tussen 21/02 en 1/03 op het Operaplein geen incidenten plaatsvonden en dat enkel op 1/03 de politie de betogers van het Operaplein heeft verdreven.

Verder verklaart u (CGVS p. 5) dat u in de nacht van 1/03 op 2/03 aanwezig was bij de protestacties voor het gemeentehuis en de Franse en Italiaanse ambassades. U arriveerde er om 2 à 3 uur 's nachts en bleef er 1 à anderhalf uur. U stelt dat er in de periode dat u er was geen incidenten zijn geweest en dat er voordien ook nog geen incidenten hadden plaatsgevonden en alles rustig was. U stelt dat de doden er zijn gevallen en de etalages werden kapotgeslagen toen u reeds weg was. Uit de bovenvermelde informatie blijkt echter dat op 1/03 de door u omschreven ernstige incidenten voor middernacht plaatsvonden.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw vluchtroute van Moskou naar België en de hierbij gebruikte reisdocumenten. U verklaart (CGVS p. 7) dat u vanuit Moskou per bus naar België reisde en dat u onderweg geen (grens)controles onderging. De smokkelaar regelde alles voor u maar u weet niet hoe hij dit deed. U stelt louter dat de smokkelaar voor u en uw kinderen een Russisch paspoort had aangemaakt met jullie eigen naam erin maar u kan niet uitleggen waarom jullie dan tijdens deze reis niet jullie eigen Armeense paspoort konden gebruiken. U verklaart verder dat er in deze Russische paspoorten wel een visum zal gestaan hebben maar u weet niet welk land deze visa heeft uitgereikt. U stelt ook dat de smokkelaar in het bezit was van documenten die jullie visum en het doel van jullie reis ondersteunden maar u weet niet welke documenten dit waren noch bent u op de hoogte van de inhoud ervan. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst van de Europese Unie strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat, en dit op strikt individuele wijze, om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Ook moet erop gewezen worden dat gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar / passeur

bij het ontdekken van clandestiene passagiers, het onwaarschijnlijk is dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van de inhoud van de documenten die worden gebruikt om te tonen in geval van controle. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u tijdens de reis naar België geen weet zou hebben gehad van de inhoud van uw reisdocumenten. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde en niet op de hoogte bent van de inhoud van de documenten die voor u waren aangemaakt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u en uw kinderen jullie Armeens paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Mijn vaststellingen hieromtrent werden verder bevestigd door de informatie die ik verkreeg na uw gehoor op het Commissariaat-generaal. Uit deze informatie, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat u en uw zoon Arthur op 18/05/2010 via de Italiaanse ambassade op basis van jullie Armeens paspoort een Schengenvisum verkregen. Deze vaststelling valt helemaal niet te rijmen met uw bovenvermelde verklaringen en de verklaringen van u en uw zoon bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ pt. 23) dat jullie nooit een visum voor een andere Lidstaat van de EU hebben bezeten. Bijgevolg moet ik concluderen dat jullie gebruik makend van jullie Armeens paspoort naar West-Europa zijn gekomen en bewust jullie paspoort voor de Belgische autoriteiten achterhouden. Deze houding is niet in overeenstemming te brengen met de verantwoordelijkheid die op de asielzoeker rust die een beroep doet op internationale bescherming, met name dat van hem verwacht wordt zijn asielrelaas volledig en waarheidsgetrouw uiteen te zetten en dat dit logischerwijze impliceert dat hij zijn identiteit bewijst met de stukken waarover hij beschikt. Door het feit dat u dergelijke bedrieglijke verklaringen aflegde over uw identiteits- en reisdocumenten, wordt uw algehele oprechtheid zwaar ondermijnd.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststelling te wijzigen. Zoals eerder reeds gezegd bevatten ze immers enkel persoonsgegevens en houden zij geen verband met de verschillende door u verklaarde problemen.

Het door u neergelegde document (uw geboorteakte) bevat louter persoonsgegevens en kan aldus deze conclusie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan de asielaanvraag van haar vader, S.H., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 63 568. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zich – met uitzondering van hetgeen gesteld onder punt 2.2 en besproken onder punt 2.2.1. - in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar vader tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 55 206 van 28 januari 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan S. H. . Het arrest genomen in hoofde van verzoeksters vader luidt als volgt:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, § A, al. 2 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker betoogt dat de door hem aangebrachte elementen gewag maken van gevaren omwille van zijn politieke overtuiging en omwille van het feit dat zijn vrouw destijds een Azerische vrouw heeft

geholpen. Hij benadrukt dat zijn veiligheid in het gedrang kwam omwille van zijn overtuiging en het feit dat bepaalde personen veel macht hebben en er niet voor terugschrikken om deze macht te gebruiken en te misbruiken, hetgeen in de gegeven omstandigheden oogluikend wordt getolereerd door de plaatselijke autoriteiten. Hij stelt dat hij aan den lijve heeft ondervonden wat het betekent om te behoren tot de oppositie.

2.1.2. De Raad wijst erop dat in zoverre verzoeker de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsverplichting, verzoeker zich in zijn verzoekschrift in het eerste middel beperkt tot een loutere vermelding van de zorgvuldigheidsverplichting, zonder evenwel aan te geven op welke wijze dit beginsel door de bestreden beslissing geschonden wordt. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

Waar verzoeker in zijn betoog voorts een summiere samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

Het eerste middel kan niet aangenomen worden.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de rechten van verdediging. Verzoeker meent dat het evident is dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund eerst aan hem had moeten worden voorgelegd. Hij heeft zich niet kunnen verdedigen omdat hij geen kennis heeft van deze informatie en bovendien weet hij niet hoe de commissaris-generaal aan deze informatie is geraakt. In ieder geval had een voorlegging tijdens het interview met mogelijkheid van repliek één en ander kunnen verduidelijken, zo meent verzoeker.

2.2.2. De Raad wijst verzoeker erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat. Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht. De Raad merkt daarenboven op dat de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waarop hij zijn beslissing steunt, toegevoegd is aan het administratief dossier en verzoeker hiervan inzage kon vragen, hetzij op het Commissariaat-generaal zelf door toepassing te maken van de bepalingen van de wet betreffende de openbaarheid van bestuur van 11 april 1994, hetzij op de Raad door toepassing te maken van artikel 39/61 van de vreemdelingenwet dat het inzagerecht ter griffie regelt, zodat zijn argument dat hij zich niet heeft kunnen verdedigen omdat hij geen kennis heeft van deze informatie niet opgaat.

Het tweede middel kan niet aangenomen worden.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen onderzoek heeft ingesteld nopens zijn asielmotieven, maar zich heeft beperkt tot het trachten te weerleggen ervan zonder enige vorm van tegenspraak of controle. Hij benadrukt dat toch een diepgaandere behandeling kan verwacht worden en dat de een aanvaag zomaar afwijzen niet redelijk is. Hij stelt dat het maar normaal is dat als verklaringen van verschillende personen over een tijdsperiode van vier jaar naast elkaar geplaatst worden, dat er tegenstrijdigheden zijn. Hij stelt dat het ook niet duidelijk is of iedereen wel voldoende aan het woord is geweest. Hij betoogt dat zijn zoon amper 30 minuten en zijn dochter slechts 15 minuten werd gehoord.

2.3.2. Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoeker stelt dat de verwerende partij zijn asielmotieven niet heeft onderzocht, uit de bestreden beslissing en het administratief dossier duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoeker en dat hij tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op omstandige wijze motiveert waarom aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, met name omdat het

asielrelaas van verzoeker ten dele gesteund is op de asielmotieven van zijn vrouw wiens asielaanvraag evenwel afgewezen werd en verzoeker er niet in slaagt zijn verklaringen ter zake aannemelijk te maken, omdat er zich ernstige tegenstrijdigheden bevinden op niveau van de kernelementen van het asielrelaas van verzoeker, omdat volgens Cedoca-informatie – toegevoegd aan het administratief dossier - blijkt dat er in Armenië actueel geen situatie is van vervolging omwille van politieke redenen, dat evenmin geloof gehecht kan worden aan verzoekers politiek engagement gelet op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier en tenslotte omdat er geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van verzoeker inzake zijn vluchtroute. Het argument van verzoeker als zou de Commissaris-generaal geen grondig onderzoek verricht hebben naar zijn asielaanvraag kan gelet op voorgaande niet bijgetreden worden. Waar verzoeker wederom kritiek uit op het gegeven dat er geen enkele vorm van tegenspraak was, wijst de Raad er nogmaals op dat er op de commissaris-generaal geen verplichting rust tot het houden van een tegensprekelijk debat. Waar verzoeker stelt dat zijn kinderen slechts kort werden gehoord, wijst de Raad erop dat hun asielmotieven hoofdzakelijk steunen op die van verzoeker en dat aan zijn zoon en dochter op het einde van het verhoor uitdrukkelijk gevraagd werd of zij nog iets toe te voegen hadden, waarop beide negatief antwoordden (Gehoorverslag A.H p 5, Gehoorverslag So.H. p 4). Uit niets blijkt dat het gehoor van de zoon en dochter van verzoeker op onregelmatige wijze is verlopen of dat zij de kans niet hebben gekregen hun asielmotieven op omstandige wijze uiteen te zetten. Het argument dat zijn kinderen slechts korte tijd zouden gehoord zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat hun antwoorden duidelijk waren en dat deze antwoorden ernstige tegenstrijdigheden vertoonden met de antwoorden van verzoeker aangaande kernelementen van het asielrelaas zodat hieraan geen geloof meer gehecht kan worden. Immers mag van kandidaat-asielzoekers verwacht worden dat zij coherente verklaringen kunnen afleggen, zeker voor wat betreft kernelementen van hun asielrelaas. Waar verzoeker tenslotte voorhoudt dat het normaal is dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verschillende familieleden gelet op het tijdsverloop van vier jaar, merkt de Raad op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen details betreffen maar integendeel kernelementen van het asielrelaas zodat, ook al is er sprake van enig tijdsverloop tussen de verklaringen, er mag aangenomen worden dat men coherente verklaringen kan afleggen aangaande deze elementen. Er kan immers verwacht worden van asielzoekers dat zij minstens correcte informatie kunnen geven over feiten en gebeurtenissen die raken aan de essentie van hun asielrelaas. Voormeld argument doet dan ook geenszins afbreuk aan de vaststelling dat er ernstige tegenstrijdigheden zijn tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote, wat de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnt. De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing derhalve pertinent en draagkrachtig.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing, waaronder het gebrek aan bewijs van de problemen van zijn vrouw, zijn reisroute en het doelbewust achterhouden van zijn Armeens paspoort, niet betwist. De Raad beschouwt deze motieven dan ook als vaststaand en neemt deze over als de zijne.

De Raad merkt op dat het redelijkheidsbeginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt en in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoeker toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven, zoals uit voorgaande bespreking blijkt, evenmin aan. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal, zoals reeds hoger gesteld, gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoeker en dat hij, zoals reeds gesteld, tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.4.1. In een vierde middel stelt verzoeker dat hij nooit enige argumentatie heeft naar voor kunnen brengen aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt dat ook hier het probleem stelt van de rechten van verdediging en het principe van behoorlijk bestuur. Hij stelt dat hun

leven in gevaar is in Armenië en dat het geenszins duidelijk is of hierin verandering is gekomen sinds het moment dat zij hun land hebben verlaten.

2.4.2. Vooreerst verwijst de Raad inzake de rechten van verdediging naar zijn bespreking onder punt 2.2.2. waaruit blijkt dat een schending van de rechten van verdediging niet dienstig kan worden aangevoerd. Waar verzoeker een schending van het principe van behoorlijk bestuur aanvoert, wijst de Raad erop dat verzoeker zich louter beperkt tot een vermelding van 'het principe van behoorlijk bestuur' zonder evenwel aan te duiden welk principe van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en op welke wijze de bestreden beslissing een schending uitmaakt hiervan, zodat het middel in de aangegeven mate niet ontvankelijk is. Vervolgens wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal ambtshalve elke asielaanvraag eveneens onderzoekt in het licht van de criteria van subsidiaire bescherming, zoals in casu ook blijkt uit de bestreden beslissing. Er dient hierbij opgemerkt te worden dat werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, zodat hij zich dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt echter geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast immers op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: "Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoeker blijft evenwel in gebreke dit te doen. De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus pertinent en draagkrachtig.

Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

2.5. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden."

2.2. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat de verwerende partij geen onderzoek heeft ingesteld nopens haar persoonlijke asielmotieven, doch er zich enkel toe heeft beperkt deze te trachten te weerleggen door te verwijzen naar de beslissing inzake haar vader.

2.2.1. Uit lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoekster haar asielmotieven volledig steunt op de asielmotieven van haar vader. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag van verzoekster dat, wanneer gevraagd wordt of zij ooit problemen heeft gekend met de autoriteiten (Gehoorverslag, stuk 3, p 2) zij hierop negatief antwoordt. Wanneer gevraagd wordt of er na de problemen met haar moeder zij en haar broer nog problemen hebben gehad, antwoordt verzoekster "Broer werd lastiggevalen, hij werd met een mes gestoken in 2007" (Gehoorverslag, stuk 3, p 2). Tot slot antwoordt verzoekster eveneens negatief op de vraag of zij nog iets toe te voegen heeft aan haar relaas (Gehoorverslag, stuk 3, p 4). Verzoekster heeft derhalve meerdere malen de kans gekregen om eventuele eigen problemen aan te kaarten, wat zij evenwel niet gedaan heeft. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoekster in haar verzoekschrift zelf stelt: "De gegevens door verzoekster aangebracht maken gewag van gevaren omwille van de politieke overtuiging van de vader en omwille van het feit dat haar moeder destijds een Azerische vrouw heeft geholpen" (verzoekschrift, p. 3), zodat verzoekster niet in haar stelling kan gevolgd worden dat zij eigen problemen heeft gekend die niet door de commissaris-

generaal werden onderzocht. Immers betreffen dit de asielmotieven waarop haar vader zich heeft gesteund en de commissaris-generaal dan ook terecht verwijst naar de beslissing inzake verzoeksters vader ten einde verzoekster zelf de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

2.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. S. TRICOT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER